

Arrest

nr. 245 366 van 2 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2019 werd verzoeker gehoord in de gevangenis.

Op 11 februari 2020 legde de gemachtigde van de minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 245 148 van 30 november 2020 verwierp de Raad dit beroep.

Op 11 februari 2020 legde de gemachtigde aan verzoeker eveneens een inreisverbod op van zes jaar. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M.

Voornaam: J.

Geboortedatum: [...]1969

Nationaliteit: Russische Federatie

Gekend in de gevangenis onder de naam : K. A. geboren op [...]1970 nationaliteit Rusland/Slovenië

Wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11/02/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☒ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11

De betrokkene werd gehoord op 10/12/2019.

De betrokkene heeft verklaard een niet stabiele duurzame relatie in België te hebben en geen familie en geen kinderen in België te hebben.

Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt

De betrokkene heeft verklaard verscheidene medische en psychologische problemen te hebben, hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

Betrokkene werd op 04/12/2017 reeds gezien dooreen arts in het gesloten centrum en zal opnieuw gezien worden door een arts in het gesloten centrum. Op 04/12/2017 leedt(sic) betrokkene niet aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM . De medisch dienst van de gevangenis van Sint Gillis meldt dat betrokkene geen zware medische behandeling volgt.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan

verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

De betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van problemen met de autoriteiten. Betrokkene verklaard bang te zijn om te sterven en hij heeft angst van lokale criminelen. Betrokkene heeft op 11/02/2004 en op 22/05/2018 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Deze aanvragen werden negatief afgesloten. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11 .

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valse naamdracht, gewone diefstal, valsheid in geschriften, door openbaar officier of ambtenaar/gewone valsheid, feiten waavroor(sic) hij op 21/06/2019 door de correctionele rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel....“

2. Over de rechtspleging

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een psychiatrisch verslag van 29 oktober 2019 op naam van K.A., een van de valse aliassen van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker van 29 oktober 2019 tot 25 november 2019 op de psychiatrische afdeling van het Sint-Pietersziekenhuis werd gehospitaliseerd. De aanleiding van de hospitalisatie blijkt overmatig alcoholgebruik te zijn, waarbij verzoeker verklaarde het bewustzijn te hebben verloren, beroofd te zijn en vervolgens nog per ongeluk gedronken te hebben van een zuur. Verzoeker was vragende partij voor een behandeling van zijn alcoholverslaving. Verzoeker moest bij ontslag verscheidene medicijnen nemen, 5 voor onbepaalde duur in het kader van de psychische problematiek en drie voor een duur van 10 tot 14 dagen. Het is niet betwist dat dit stuk niet voorlag bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan dit in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet in overweging nemen gezien hij gehouden is tot een beoordeling ex tunc.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

“1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”. Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 11.02.2020:

“De beslissing tot verwijdering van 11.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod”

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de “beslissing tot verwijdering”) een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen “beslissing tot verwijdering” meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen “beslissing tot verwijdering” meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht schendt. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook onontvankelijk.

Verder volgt de Raad het theoretische betoog van verzoeker over de samenhang tussen de verwijderingsbeslissing van 11 februari 2020 en het thans bestreden inreisverbod van dezelfde dag. De bestreden beslissing stelt immers uitdrukkelijk “De beslissing tot verwijdering van 11/02/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.” Echter, zoals supra vermeld, heeft de Raad bij arrest nr. 245 148 van 30 november 2020 het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 februari 2020 verworpen. Bijgevolg kan geen schending van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet weerhouden worden, noch kan omwille van de samenhang in casu het inreisverbod vernietigd worden.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van zes jaar opgelegd “voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België” (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel geen “keuze” gemaakt door de gemachtigde, maar worden beide opties naar voren geschoven. Er wordt derhalve geen beslissing genomen over de draagwijdte van het inreisverbod: geldt deze voor het volledige Schengengrondgebied of enkel voor het grondgebied van België?

Het is volkomen onduidelijk op welke wijze vervolgens zal worden bepaald wat het grondgebied dan wel zal zijn waarop het inreisverbod betrekking heeft: zal de gemachtigde nadien nog een nieuwe beslissing nemen? Op welke manier kan of zal worden vastgesteld of verzoeker nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat? Kan dit ook gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft, bv. na één jaar? Wat als verzoeker een verblijfstitel heeft, maar deze verblijfstitel verliest? Heeft het inreisverbod vervolgens opnieuw uitwerking over het volledige Schengengrondgebied?

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Dit artikel luidt als volgt: “inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied

van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij “wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

In het tweede middel wijst verzoeker erop dat op grond van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel ofwel een zuiver nationaal inreisverbod kan opgelegd worden beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf worden verboden op het grondgebied van alle lidstaten. In casu heeft de gemachtigde volgens verzoeker geen keuze gemaakt omdat beide opties naar voren worden geschoven, zodat geen beslissing is genomen over de draagwijdte van het inreisverbod en hieromtrent volkomen onduidelijkheid heerst. Verzoeker vervolgt dat de definitie van het inreisverbod is overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn. Volgens verzoeker vindt een inreisverbod, dat niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft voor alle lidstaten tenzij wanneer de betrokkene in het bezit is van een verblijfstitel in een unieland, aangezien in die situatie het inreisverbod enkel geldt voor het grondgebied van België, geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht. Hij verwijst daarbij naar het terugkeerhandboek van de Europese commissie. Verzoeker ziet hierin een schending van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

Hieruit blijkt dat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing in principe “het volledige Schengengrondgebied” bestrijkt. Wanneer verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

Aangenomen kan worden dat verzoeker zelf weet of hij “in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten”. Verzoeker deelt niet mee dat dit het geval zou zijn, aldus moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geldt “voor het volledige Schengengrondgebied”.

Ten overvloede stipt de Raad nog aan dat waar het inreisverbod naast “nationaliteit: Russische Federatie”, ook nog vermeldt: “Gekend in de gevangenis onder de naam: K.A. geboren op [...] nationaliteit Rusland/Slovenië” uit het vonnis van 21 juni 2019 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker is veroordeeld voor het “*gebruik te hebben gemaakt van een vals authentiek en openbaar geschrift, waarvan hij wist dat de valsheid gepleegd werd door valse handtekeningen, namelijk een Sloveense identiteitskaart met de naam A.K.*”

Verzoeker kan verder worden gevolgd dat uit artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod ofwel een zuiver nationale draagwijdte heeft, ofwel geldt voor het grondgebied van alle lidstaten. De formulering in de bestreden beslissing is daarmee niet in strijd.

Artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“inreisverbod”: een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”.

In de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek benadrukt als volgt:

“11.1. EU-brede werking.

Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt (“...ophold på en medlemsstats”), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkere meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Kennisgeving aan lidstaten van opgelegde inreisverboden.

Het is essentieel andere lidstaten van alle opgelegde inreisverboden op de hoogte te stellen. De registratie van inreisverboden in SIS is een manier – maar niet de enige – om andere lidstaten hierover te informeren. Met lidstaten die geen toegang tot SIS hebben, moet de informatie-uitwisseling via andere kanalen lopen (bijv. via wederzijdse contacten).

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.

Toestemming om louter nationale inreisverboden in uitzonderingsgevallen te handhaven.

Normaal gesproken kunnen geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd in situaties die onder de terugkeerrichtlijn vallen. Echter, indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken. Het mag de onderdaan van een derde land dan op zijn nationale signaleringslijst opnemen overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (“lex specialis”).”

Uit het voorgaande blijkt dat een inreisverbod in beginsel voor alle lidstaten moet gelden en dat geen louter nationale inreisverboden kunnen worden opgelegd, tenzij in het geval van artikel 11, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn die de situatie viseert van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven

aan de onderdaan van een derde land jegens wie reeds een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt.

Hieruit blijkt niet dat de formulering in de bestreden beslissing strijdig is met het Unierecht. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

“1. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

2. In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De gemachtigde verwijst hiervoor naar volgende feitelijke onderbouwing:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valse naamdracht, gewone diefstal, valsheid in geschriften, door openbaar officier of ambtenaar/gewone valsheid, feiten waarvoor hij op 21/06/2019 door de correctionele rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Hierdoor is tevens de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13. Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: “Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krzesens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).” Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde.

Hierin ligt besloten dat het Hof heeft geoordeeld dat voor de uitvaardiging van een inreisverbod, waarbij wordt aangehaald dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden, minstens is vereist dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

3. De bestreden beslissing geeft geen blijk van een zorgvuldig en individueel oordeel van de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de precieze duurtijd van zes jaar (zoals onder meer vereist door artikel 74/11 Vreemdelingenwet).

Verzoeker werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van tien maanden door de correctionele rechtbank te Leuven op 21 juni 2019. Op basis hiervan stelt de gemachtigde dat er “een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde” zou bestaan en dat een inreisverbod van zes jaar proportioneel zou zijn.

Dit oordeel van de gemachtigde vereist een zorgvuldig feitenonderzoek van de gemachtigde, terwijl enkel worden verwezen naar de strafmaat en de kwalificatie (“valse naamdracht, gewone diefstal, valsheid in geschriften, door openbaar officier of ambtenaar/gewone valsheid”). De concrete feiten, waaronder de achterliggende feiten en de periode van de tenlastelegging, werden niet in de beoordeling van de gemachtigde betrokken. Dit is nochtans vereist aangezien de gemachtigde stelt dat er (ook naar de toekomst toe) een “ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde” zou bestaan.

De bestreden beslissing bevat hierom geen zorgvuldig oordeel van verweerder waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. De gemachtigde diende daarentegen duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (conform de rechtspraak van het Hof van Justitie).

De concrete feiten werden door de gemachtigde evenwel niet onderzocht. Het oordeel van de gemachtigde gaat hierom uit van een onzorgvuldig feitenonderzoek, terwijl wordt geopteerd door de gemachtigde voor het opleggen van een inreisverbod van de maximale duurtijd (drie jaar).

De gemachtigde is er nochtans toe gehouden om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet). Verzoeker wijst er bovendien op dat deze beslissing erg belastend is voor hem, gelet op de zeer lange duurtijd van het inreisverbod. Dit vereist net een meer nauwgezet onderzoek door de gemachtigde.

Het Hof van Justitie stelde onder meer in de punten 50 en 57 van het arrest C-554/13 van 11 juni 2015 dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat. Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het begrip “gevaar voor de openbare orde” veronderstelt dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoint het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdzes van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Door de gemachtigde werden deze principes geschonden, gelet op hetgeen hierboven wordt uiteengezet.

4. Verzoeker wijst tevens op zijn gezondheidstoestand. Hij heeft te kampen met ernstige medische en psychologische problemen, hetgeen hij heeft verklaard tijdens zijn gehoor op 10 december 2019. Verzoeker werd eerder opgenomen in het UMC Sint-Pieter wegens medische problemen. Verzoeker maakte dit kenbaar aan verweerder.

Verzoeker werd opgenomen in het UMC Sint-Pieter van 29 oktober 2019 tot en met 25 november 2019 op de psychiatrische afdeling wegens ernstige psychische problemen. Daarnaast werd verzoeker onder meer opgevolgd door een gastro-enteroloog. Bij het verlaten van de afdeling werd volgende medicatie voorgeschreven aan verzoeker: Pantomed, Valium, Dipiperon, Clarithromycine, Flagyl, Mirtazapine, D-Cure en Tobrex (stuk 3).

De gemachtigde kan vervolgens niet volstaan met de enkele vermelding dat met deze psychische en fysieke problemen geen rekening kan worden gehouden omdat verzoeker geen bewijs hiervan kan voorleggen. Verzoeker was van zijn vrijheid beroofd. Hij was hierdoor in de onmogelijkheid om medische attesten voor te brengen. Hiermee werd geen rekening gehouden door de gemachtigde, noch werd hem de gelegenheid geboden deze bewijzen alsnog te kunnen bekomen (rekening houdende met zijn situatie).

Verzoeker werd niet onderzocht door een arts in het gesloten centrum van Merksplas. De vermelding dat de medische dienst van de gevangenis van Sint Gillis melding maakt dat verzoeker geen “zwarte” medische behandeling volgt, doet bovendien geen afbreuk aan de psychische en fysieke problemen waarmee verzoeker kampt en waarmee de gemachtigde dient rekening te houden. Bovendien wijst het antwoord van de gevangenis er enkel op dat verzoeker geen “zwarte” medische behandeling volgt, hetgeen andere behandelingen niet uitsluit. Bovendien is het niet duidelijk wat onder een “zwarte” behandeling moet worden verstaan.

5. De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrichtlijn.”

Verzoeker voert de schending aan van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn is in het Belgisch recht omgezet door artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben, indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Verzoeker voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod van zes jaar opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Zh. en O. van 11 juni 2015 met het nummer C-554/13 inzake het begrip ‘openbare orde’. Verzoeker leidt uit deze rechtspraak af dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat voor de uitvaardiging van een inreisverbod waarbij wordt aangehaald dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden minstens vereist is dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verzoeker stelt eveneens dat naar behoren moet rekening gehouden worden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen blijk geeft van een zorgvuldig en individueel oordeel van de gemachtigde, nu deze geen rekening heeft gehouden met de concrete feiten. Deze feiten werden niet onderzocht en het oordeel van de gemachtigde gaat uit van een onzorgvuldig feitenonderzoek terwijl wordt geopteerd voor de maximale duur van drie (sic) jaar voor het inreisverbod. Verzoeker benadrukt dat de gemachtigde er nochtans toe gehouden is om een individueel onderzoek te voeren waarbij alle relevante gegevens worden betrokken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker gaat nog verder in op het voormelde arrest van het Hof van Justitie en concludeert dat indien een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, de aard en de ernst van de feiten en het tijdsverloop ervan behoren tot de gegevens die in dat verband relevant zijn.

Ten eerste wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. In casu gaat het bestreden inreisverbod van 11 februari 2020 gepaard met een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van dezelfde datum, die niet voorzag in een termijn voor vrijwillig vertrek onder meer omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Bij arrest met nummer 245 148 van 30 november 2020 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing. Deze vaststelling volstaat bijgevolg voor het opleggen op zich van een inreisverbod.

In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde voor het bepalen van de duur van zes jaar op afdoende wijze heeft rekening gehouden met de concrete feiten. Wat betreft het aspect van de openbare orde heeft de gemachtigde zich in casu immers niet beperkt tot het vermelden van de veroordeling op zich, maar heeft hij eveneens geduid over welke tenlasteleggingen het is gegaan waarvoor verzoeker ook definitief is veroordeeld tot tien maanden gevangenisstraf. Door te vermelden dat het betrekking heeft op valse naamdracht, gewone diefstal, valsheid in geschriften, door openbaar officier of ambtenaar/gewone valsheid, is in casu op afdoende wijze geweten over welke concrete feiten het gaat. Bovendien heeft de gemachtigde ook gepreciseerd dat de veroordeling dateert van 21 juni 2019, hetgeen nog zeer recent was voor het nemen van de bestreden beslissing. Daarnaast heeft de gemachtigde ook aangestipt dat omwille van het winstgevend karakter van zijn activiteiten, er een ernstig, reëel en actueel risico is op een nieuwe schending van de openbare orde. Hiermee heeft de gemachtigde, anders dan verzoeker aanvoert, geduid waarom zijn persoonlijke gedragingen een daadwerkelijk, ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

De Raad is van oordeel dat in casu deze motivering volstaat voor het op afdoende en zorgvuldige wijze rekening houden met de persoonlijke gedragingen van verzoeker. Tot slot voert verzoeker zelf ook geen elementen aan die verband houden met zijn persoonlijke gedragingen en die de gemachtigde hadden moeten overtuigen dat verzoeker geen daadwerkelijk gevaar voor de openbare orde vormt.

Verder blijkt eveneens dat de gemachtigde op evenredige wijze heeft rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval zoals vereist door artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, door voor de duur van zes jaar ook rekening te houden met het feit dat verzoeker in België geen familie heeft en met het feit dat verzoeker zijn verzoeken om internationale bescherming uit vrees voor zijn autoriteiten werden afgewezen. Zoals infra gesteld is ook op redelijke en zorgvuldige wijze rekening gehouden met zijn gezondheidssituatie. Op grond van dat alles kon de gemachtigde concluderen dat gezien al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 6 jaar proportioneel is.

In het laatste onderdeel van zijn derde middel wijst verzoeker op zijn gezondheidsproblemen, waarvan hij ook gewag heeft gemaakt tijdens zijn gehoor op 10 december 2019. Hij wijst op zijn opname in het Sint-Pietersziekenhuis, hetgeen hij zou kenbaar gemaakt hebben aan de gemachtigde. Verzoeker werd opgenomen van 29 oktober 2019 tot en met 25 november 2019 op de psychiatrische afdeling wegens ernstige psychische problemen. Daarnaast werd hij ook gastro-enterologisch opgevolgd. Bij het verlaten van het ziekenhuis moest verzoeker verschillende medicijnen innemen. Verzoeker voegt dienaangaande een psychiatrisch verslag bij het verzoekschrift.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde niet kon volstaan met de enkele vermelding dat met die medische problemen geen rekening kan gehouden worden omdat verzoeker geen bewijs kan voorleggen. Nu verzoeker van zijn vrijheid was beroofd, kon hij onmogelijk medische attesten voorleggen, hetgeen door de gemachtigde werd genegeerd. Verzoeker kreeg ook niet de gelegenheid om die bewijzen alsnog te bekomen. Verzoeker vervolgt dat hij niet werd onderzocht door een arts in het gesloten centrum te Merksplas. De vermelding door de medische dienst van de gevangenis van Sint-Gillis dat hij geen zware medische behandeling volgt, doet volgens verzoeker geen afbreuk aan de problemen waarmee hij kampt en waarmee moest rekening worden gehouden. Bovendien is niet duidelijk wat onder een “zware” behandeling moet worden verstaan. Verzoeker concludeert tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de psychische en andere medische problemen die verzoeker heeft aangehaald in zijn gehoor in de gevangenis op 10 december 2019. De gemachtigde heeft, anders dan verzoeker voorhoudt, zich niet beperkt tot de enkele vermelding dat met de medische problemen geen rekening kan gehouden worden wegens gebrek aan medische attesten. Hij heeft ook gemotiveerd dat volgens de medische dienst van de gevangenis van Sint-Gillis, verzoeker geen zware medische behandeling volgt. Wat betreft het argument van verzoeker dat hij omwille van zijn detentie onmogelijk een medisch attest kon voorbrengen, kan de Raad dit niet zonder meer aannemen. Het kwam verzoeker toe verder toe te lichten waarom een detentie hem in de onmogelijkheid bracht om een medisch attest voor te leggen. Hoe dan ook blijkt dat de gemachtigde zich niet beperkt heeft tot de vaststelling van het gebrek aan een stuk, maar de medische dienst van de gevangenis heeft gecontacteerd.

Ook al kan verzoeker gevolgd worden dat hij niet door de centrumarts van Merksplas is onderzocht voor het nemen van de bestreden beslissing, stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing aan verzoeker is ter kennis gebracht toen hij zich nog in de gevangenis bevond, zodat op dat moment nog geen onderzoek door de centrumarts van Merksplas mogelijk was. De gemachtigde heeft wél de zorgvuldigheid gehad om naar aanleiding van de verklaringen van verzoeker in zijn gehoor van 10 december 2019 over zijn gezondheidsproblemen, de medische dienst te contacteren van de gevangenis van Sint-Gillis en die dienst heeft inderdaad gesteld dat verzoeker geen zware medische behandeling volgt. Blijkens het administratief dossier heeft de gemachtigde op 11 februari 2020, dus ten nuttigen tijde, contact opgenomen met de medische dienst van Sint-Gillis, die heeft bevestigd dat verzoeker geen zware psychologische problematiek heeft. De gemachtigde kon hier redelijkerwijs uit afleiden dat de medische situatie van verzoeker niet dermate ernstig was dat dit het nemen van een inreisverbod met een duur van zes jaar in de weg stond. Ten overvloede is het standpunt van de medische dienst van Sint-Gillis nadien nog bevestigd door de centrumarts van Merksplas op 17 februari 2020, waarbij werd

vastgesteld dat verzoeker geschikt was om in het gesloten centrum te verblijven en niet leed aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker nog stelt dat niet duidelijk is wat bedoeld wordt met een “zware” behandeling, is dit inderdaad vrij vaag geformuleerd doch niet van alle pertinentie ontdaan omdat een zware medische behandeling de kans verhoogt dat mogelijks geen inreisverbod met een duur van zes jaar zou kunnen afgegeven worden, quod non in casu.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES